

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: L. M.**, nar. „X“, státní příslušnost Arménie, ev.č.: „X“, t.č. „X“, zastoupené JUDr. Zdeňkem Pánkem, advokátem se sídlem v Děčíně IV, ul. Prokopa Holého č. p. 130/15, PSČ 405 02, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2011, č. j. OAM-99/ZA-ZA06-ZA14-2011,

t a k t o :

- I.** Žaloba se z a m í t á .
- II.** Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 29. 9. 2011, č. j. OAM-99/ZA-ZA06-ZA14-2011, kterým jí žalovaný neudělil mezinárodní ochranu z důvodu nesplněných podmínek uvedených v ust. § 12, ust. § 13 odst. 1, odst. 2, ust. § 14, ust. § 14a a ust. § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalobkyně požadovala, aby jí žalovaný uhradil náhradu nákladů soudního řízení.

V žalobě namítla, že žalovaný posuzoval předpoklady života bez hlubšího zamyšlení nad faktory, které mají skutečný vliv na zdraví člověka, neboť posoudil pouze dostupnost lékařské péče v rodné zemi žalobkyně, přičemž zcela pominul to, co je neméně důležité či dokonce s ohledem na věk a osobnostní zaměření žalobkyně mnohem důležitější, a to společnéžití s rodinou. Je totiž nesporné, že na zdravotní stav má výrazný vliv i psychický stav jedince, přičemž s postupujícím věkem tento faktor je nabývá na významu. Samota, nemožnost základní interakce a komunikace s blízkou osobou, nemožnost spolehnout se na kohokoli v případě potřeby atd., to vše výrazným způsobem působí na duševní stav člověka a

také se odráží ve zdravotním stavu celkovém. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně trpí řadou chorob, je tento důsledek i nebezpečí její vážné újmy na zdraví jen násobeno. Po smrti nejmladšího syna žalobkyně, jenž pro ni v rodné zemi reprezentoval rodinu, byl jí oporou a jistotou v tom, že v případě potřeby se má žalobkyně na koho obrátit s prosbou o pomoc, se žalobkyně ve svém životě v rodné zemi snažila pokračovat, avšak věk, zdravotní stav a touha po rodině jí to po nedlouhé době prakticky znemožnily. V této souvislosti žalobkyně podotkla, že v rodné zemi po dlouhou dobu pracovala jako lékařka, přičemž v posledních 20 letech zde reprezentoval její rodinu její nejmladší syn, neboť oba starší synové založili své rodiny v cizině, s nimiž udržovala nadále kontakt alespoň prostřednictvím telefonických hovorů. Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že by se s družkou a dcerou svého nejstaršího syna seznámila až po svém příjezdu do České republiky, neboť i s nimi byla v telefonickém kontaktu. Po žalobkyni a jejím synovi přitom nešlo spravedlivě požadovat, aby se navštěvovali, a to pro značnou vzdálenost, velké pracovní vytížení syna a jejich majetkové poměry.

Dále žalobkyně uvedla, že nesouhlasí s názorem žalovaného ohledně toho, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany bylo účelové, z čehož vyplývá nepřímé osočení žalobkyně z nekalého úmyslu obházet zákon či využít institutu mezinárodní ochrany v rozporu se zákonem. Žalobkyně však podávala předmětnou žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany pro její silnou potřebu žít důstojný život a strávit jeho zbytek v kruhu své rodiny s lidmi, kteří jsou schopni a ochotni jí být vždy na blízku a pomoci jí s čímkoliv. Žalobkyni po smrti jejího nejmladšího syna ji k rodné zemi již nic nepoutá, když její rodina je nyní pouze v České republice a USA. Synovi žalobkyně žijícímu v České republice, u něhož žalobkyně v současné době pobývá, se přitom v současné době relativně dobře daří, vlastní rodinný dům a byt, a proto je schopen se o žalobkyni bez problémů postarat a velice rád by tak učinil. Vedle toho žalobkyně po svém příjezdu do České republiky více rozvinula svůj vztah s vnučkou i s budoucí snachou, s nimiž velmi dobře vychází. Všichni se velmi rychle žili a tvoří kompaktní rodinný kruh se silnými sociálními a emociálními vazbami, takže nyní si žalobkyně život mimo toto prostředí nedokáže ani představit.

Žalobkyně má za to, že ke všem těmto skutečnostem měl žalovaný při hodnocení toho, zda je dán dostatečný důvod pro poskytnutí humanitárního azylu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu přihlížet. Žalobkyně se tak dovolává ochrany Ústavou garantovaného práva na rodinný život a ochrany před zásahem správního orgánu do tohoto práva, které jsou zakotveny v čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalobkyně taktéž zmínila, že je sice pravdou, že žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobkyně měla možnost postupovat podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Tento postup však s sebou nese nutnost vycestovat do Gruzie a zde na příslušném zastupitelském úřadě podat příslušnou žádost, přičemž vyřízení této záležitosti je otázkou minimálně několika měsíců. Samotné vycestování žalobkyně do Gruzie je přitom vzhledem k věku žalobkyně a jejím zdravotním komplikacím takřka nemyslitelné, a proto o jejím dlouhodobějším pobytu v Gruzii pak nelze uvažovat vůbec. Žalovaný sice ve svém rozhodnutí konstatoval nutnost odcestovat do Gruzie a zdravotní indispozice žalobkyně, nicméně tyto skutečnosti vzájemným způsobem nekonfrontoval, což žalobkyně považuje za zásadní nedostatek argumentace žalovaného a jeho pochybení.

Dle žalobkyně žalovaný byl nadán správním uvážením umožňujícím mu zohlednit konkrétní niance jednotlivých životních situací žadatelů o poskytnutí mezinárodní ochrany. Žalobkyně je přitom přesvědčena, že právě ona je v situaci, kdy lze vyhovět její žádosti v důsledku existence důvodů hodných zvláštního zřetele, a proto považuje žalobou napadené negativní rozhodnutí žalovaného za nesprávné a nespravedlivé, neboť žalovaný nepoužil správního uvážení, tak jak měl. Žalovaný se totiž dostatečným způsobem a v dostatečné hloubi nezabýval konkrétními skutečnostmi a důvody pro podání žádosti. Řadu skutečností týkajících se žalobkyně sice konstatoval, ovšem blíže je nezhodnotil v kontextu s ostatními skutečnostmi, jako je např. základní právo člověka žít se svojí rodinou, potřeby duševního rázu apod. Vedle toho žalovaný z dalších skutečností dovozoval závěry neodpovídající skutečnosti, když např. konstatoval, že rodinné vazby mezi žalobkyní a jejím nejstarším synem byly na 18 let přerušeny a s jeho rodinou se žalobkyně poznala až po příjezdu do České republiky. Dle žalobkyně žalovaný nedbal toho, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Žalobkyně jakožto 71letá, zdravotně značně indisponovaná žena nemůže být nucena k odloučení se na předem neznámou dobu, která bude jistě minimálně několika měsíční, od své rodiny a k podniknutí cesty do Gruzie, neboť to neodpovídá zásadám demokratického právního státu, který je založen na respektování a šetření základních práv a svobod garantovaných ústavním pořádkem, komunitárním právem i mezinárodními smlouvami, jimiž je Česká republika vázána.

Závěrem žalobkyně uvedla, že přímým důsledkem jejího neúspěchu v této věci by bylo zřejmě její vyhoštění, a proto poukazuje na Směrnici evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, a to konkrétně na odst. 23 preamlule a na čl. 27 odst. 2 této směrnice. Žalobkyně je přesvědčena, že rozhodnutí žalovaného by mělo být zrušeno a žalovaný v novém řízení by měl přehodnotit svůj stávající výrok a její žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany dle ust. § 14 zákona o azylu vyhovět.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Žalovaný považuje námitky žalobkyně za zcela neopodstatněné, a proto také popírá oprávněnost důvodů uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasí, když neprokazují nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný tak odkazuje na správní spis, a to zejména vlastní žádost žalobkyně o poskytnutí mezinárodní ochrany a výpověď žalobkyně, a také na žalobou napadené rozhodnutí, neboť ve věci bylo postupováno v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

K věci uvedl, že v průběhu správního řízení žalobkyně tvrdila, že z vlasti se rozhodla odejít poté, co tam jako invalidní důchodkyně zůstala sama a rozhodla se v České republice požádat o mezinárodní ochranu z důvodu legalizace pobytu a svého soužití se synem a jeho rodinou. Do České republiky tedy přijela za svým nejstarším synem, neboť ve vlasti už nikoho neměla. Přicestovala letecky letem do Itálie na italské schengenské vízum s mezipřistáním v České republice, kde vystoupila dne 19. 3. 2011, neboť Česká republika její cílovou zemí, chce zde bydlet se synem a pomáhat mu.

Dle žalovaného z právě uvedeného jasně vyplývá, že žalobkyně ve své vlasti nebyla pronásledována kvůli své rase, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání konkrétních politických názorů ve smyslu zákona o azylu.

Žalovaný dále zmínil, že žalobkyně uváděla, že jediným důvodem jejího příjezdu do České republiky je zdejší pobyt jejího syna, který zde má od roku 2004 udělen trvalý pobyt, žije zde s manželkou a dcerou. Žalobkyně za ním přijela, aby se o ni postaral, jelikož má chronické zdravotní problémy, a to potíže s tlakem, srdcem, trpí diabetem a prodělala infarkt, přičemž své zdravotní obtíže upřesnila tak, že jí byla přiznána invalidita II. stupně a ve své zemi nemá nikoho, kdo by jí v případě komplikací pomohl. K tomu žalovaný poznamenal, že žalobkyně se sama vyjádřila, že s poskytováním zdravotní péče neměla ve své vlasti žádné problémy, dokonce pracovala jako lékařka, a proto nemůže být žádných pochyb, že v případě akutního zhoršení jejího zdravotního stavu by mohla být hospitalizována v nemocnici, k čemuž v minulosti již došlo, kde by o ni bylo náležitě postaráno. Žalovaný je toho názoru, že přestože je žalobkyni přes 71 let, je chronicky nemocná a ve vlasti nemá žádné přímé příbuzné, tak tyto skutečnosti nepředstavují důvody hodné zvláštního zřetele. Sama žalobkyně totiž uváděla, že ve vlasti žila sama, o čemž doložila i úřední potvrzení, a proto nebyla odkázána na soustavnou a nepřetržitou péči jiné osoby, přičemž jí byl pravidelně vyplácen invalidní důchod a finančně ji podporovali synové z České republiky a USA.

Žalovaný trvá na tom, že žalobkyně měla a stále má možnost získat v České republice legální pobyt na základě zákona o pobytu cizinců s tím, že v jejím případě by se jednalo buď o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie resp. nezaopatřeného přímého příbuzného ve vzestupné linii nebo takového příbuzného manžela občana Evropské unie, nebo o trvalý pobyt.

Závěrem žalovaný uvedl, že na základě všech výše uvedených skutečností nebyly zjištěny v případě žalobkyně žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu. Na základě informací o zemi původu lze rovněž jednoznačně uvést, že žalobkyni v případě návratu do vlasti vážná újma ve smyslu zákona o azylu rovněž nehrozí a žalobkyně nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany. Dále žalovaný podotkl, že žalobkyně měla možnost seznámit se s obsahem spisového materiálu v průběhu správního řízení s tím, že žádné návrhy neuplatnila, pouze zopakovala, že nemá politické důvody, když přijela, aby nezůstala sama a byla zde se synem.

O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť právní zástupce žalobkyně s tímto postupem vyslovil výslovný souhlas a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů o doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit.

Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z předmětné žaloby vyplývá, že žalobkyně je přesvědčena o tom, že žalovaný jí měl udělit humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, a to konkrétně pro její společné žití s jejím nejstarším synem a jeho rodinou s ohledem na skutečnost, že ve své vlasti zůstala sama, dále s ohledem na její vysoký věk a také špatný zdravotní stav.

Podle ust. § 14 zákona o azylu platí, že pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Pro daný případ má význam to, že rozsahem soudního přezkumu správního uvážení o udělení humanitárního azylu se opakovaně zabývala judikatura Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že na udělení humanitárního azylu nemá žadatel subjektivní právo, dále že soudní kontrola zákonnosti takového rozhodnutí tudíž nutně zůstává jen v rovině přezkumu dodržení procesních práv a posouzení toho, zda nebyly překročeny zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nebylo zneužito, jak je zakotveno v ust. § 78 odst. 1 s. ř. s., z čehož vyplývá, že takové rozhodnutí soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu. K tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 301/2004 a také na www.nssoud.cz a také ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 375/2004 a také na www.nssoud.cz.

Rozhodnutí o udělení humanitárního azylu je tedy určeno volnou úvahou správního orgánu. I správní úvaha sice podléhá přezkoumání ve správním soudnictví, ovšem jestliže správní orgán vzal v úvahu všechny skutkové okolnosti případu a zdůvodnil, jak je hodnotil, pak za situace, kdy tento postup byl bezchybný, není důvod takové rozhodnutí při soudním přezkoumání zrušit. Soud k případné žalobě nemůže takové rozhodnutí přezkoumat v tom smyslu, že by humanitární důvody byly nebo nebyly dány, ale rozhodnutí zkoumá z hlediska dodržení procesních předpisů. Toto ostatně bylo již konstatováno i v rozsudcích Nejvyššího správního soudu, a to např. ze dne 7. 12. 2005, sp. zn. 5 Azs 196/2005; ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003; ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004, které jsou dostupné na www.nssoud.cz.

Z žalobou napadeného rozhodnutí soud přitom zjistil, že žalovaný se podrobně zabýval podmínkami pro udělení humanitárního azylu žalobkyni, a to na str. 4 až 5 tohoto rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí k této otázce žalovaný uvedl, že přihlédl ke všem aspektům tohoto případu, zejména se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně s tím, že bylo přihlíženo i k jejímu zdravotnímu stavu a věku, přičemž zhodnotil i situaci, které by žalobkyně musela čelit v případě návratu do země své státní příslušnosti. Konstatoval, že žalobkyně jako jediný důvod svého příjezdu do České republiky ve správním řízení uvedla zdejší pobyt svého syna, který zde má od roku 2004 udělen trvalý pobyt a žije zde se svojí manželkou a rodinou. Při pohovoru konaném dne 27. 4. 2011 žalobkyně uvedla, že za synem přijela, aby se o ní postaral pro její chronické zdravotní potíže s tlakem, srdcem, diabetem a stav po infarktu, pro které jí byl přiznán invalidní důchod II. stupně, díky kterým chodila na pravidelné lékařské prohlídky, neboť do své smrti v roce 2008 se o žalobkyni staral její nejmladší syn. S ním nežila ve společné domácnosti, jelikož syn žil ve vlastním ateliéru, takže za ní docházel. Po smrti syna žalobkyně pokračovala až do roku 2010 ve své pracovní činnosti lékařky, kdy na ní dolehla absence přítomnosti někoho, kdo by jí dokázal pomoci v případě nějakých komplikací, a proto si začala vyřizovat doklady k odjezdu. Nakonec si vyřídila turistické vízum do Itálie, neboť to pro ni bylo tehdy jednodušší, než projít procedurou získání českého víza za účelem sloučení rodiny, které by musela vyřizovat na české ambasádě v Gruzii.

Z výše uvedeného žalovaný dovodil, že žalobkyně mohla a měla především využít zákona o pobytu cizinců a vyříditi si české vízum, pokud chtěla cestovat do České republiky. Dle žalovaného tento postup žalobkyně nezvolila pro dlouhé čekání a z obav ze zhoršení jejího zdravotního stavu, přestože dle jejího sdělení bylo řízení o žádosti o české vízum daleko méně finančně nákladné než řízení o žádosti o turistické vízum do Itálie. Dále z vyjádření samotné žalobkyně žalovaný dovodil, že s poskytováním zdravotní péče žalobkyně neměla žádné problémy ve své vlasti, obzvláště když sama pracovala jako lékařka, a proto žalovaný uzavřel, že v případě akutního zhoršení jejího zdravotního stavu by mohla být hospitalizovaná v nemocnici, jak se již v minulosti stalo, kde by o ni bylo náležitě postaráno. Na základě toho pak žalovaný uzavřel, že považuje odmítnutí možnosti ze strany žalobkyně zajistit si legální pobyt v České republice dle zákona o pobytu cizinců za neodůvodněný. Vedle toho žalovaný konstatoval, že rozhodnutí žalobkyně k odchodu z její vlasti zapříčinily spíše okolnosti emocionálního charakteru, a to pocit odtrženosti a zanedbanosti a také potřeba být v osobním kontaktu s blízkou osobou, neboť nejmladší syn žalobkyně zemřel již v roce 2008, zatímco pracovní činnosti

žalobkyně zanechala až v roce 2010, kdy začala s přípravami k odjezdu do České republiky za starším synem a jeho rodinou, který zde jako živnostník provozuje občerstvení. Dále žalovaný výslovně uvedl, že ačkoliv je žalobkyně přes 71 let, je chronicky nemocná a ve vlasti nemá žádné přímé příbuzné, tak tyto skutečnosti nepovažuje za důvody hodné zvláštního zřetele. Žalobkyně totiž ve své vlasti žila sama, o čemž doložila i úřední potvrzení, a proto má žalovaný za to, že žalobkyně nebyla odkázána na soustavnou a nepřetržitou péči jiné osoby, přičemž jí byl pravidelně vyplácen invalidní důchod a finančně ji podporovali synové z České republiky a z USA. Na základě těchto skutečností pak žalovaný uzavřel, že žalobkyně měla a stále má možnost získat v České republice legální pobyt na základě zákona o pobytu cizinců, zatímco udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu představuje poslední možnost, kterou může cizinec využít poté, co již vyčerpal ostatní odpovídající instituty, které mu česká legislativa k úpravě pobytu v České republice nabízí. Na podporu svých závěrů přitom žalovaný poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003 a ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs187/2004.

V návaznosti na právě uvedené soud podotýká, že všechny shora předestřené relevantní skutkové okolnosti daného případu, z nichž vycházel žalovaný při své rozhodovací činnosti, jsou náležitě podloženy obsahem správního spisu, který k výzvě soudu předložil žalovaný. Relevantní skutkové okolnosti daného případu, které ostatně nebyly v rámci soudního řízení ze strany žalobkyně i žalovaného jakkoliv rozporovány, jsou zachyceny jednak v žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 28. 3. 2011, jednak v dokumentech, které žalobkyně předložila žalovanému ve správním řízení včetně potvrzení, že žalobkyně žila sama ve své vlasti, a především pak v následném protokolu o pohovoru k žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, který byl se žalobkyní uskutečněn dne 27. 4. 2011 v arménském jazyce za přítomnosti tlumočnice. Vedle toho součástí spisového materiálu je i „Informace z cizineckého informačního systému ze dne 29. 3. 2011 a také „Zpráva z infobanky ČTK – Země světa, Arménie ohledně současné situace v Arménii ze dne 20. 9. 2011“.

Na základě shora uvedeného stručného shrnutí odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a z uvedených podkladů založených ve správním spise je zřejmé, že žalovaný založil své závěry na podkladech, které jsou ve vzájemném souladu a tvoří jeden uzavřený celek tak, že o zjištěném stavu věci, a to o osobní situaci žalobkyně včetně jejího zdravotního stavu a dostupnosti případné lékařské péče na území Arménie nejsou důvodné pochybnosti. Soud je toho názoru, že žalovaný se přezkoumatelně a že se rovněž v dostatečném rozsahu vypořádal s tím, proč v případě žalobkyně nebyly dány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, třebaže žalobkyně v průběhu správního řízení poukazovala na nezbytnost společného žití s jejím nejstarším synem a jeho rodinou s ohledem na skutečnost, že ve své vlasti zůstala sama, dále s ohledem na její vysoký věk a také její špatný zdravotní stav. Soud má za to, že žalovaný své rozhodnutí opřel o dostatečné množství podkladů a uvedl, jak konkrétně je hodnotil, a proto neshledal v postupu žalovaného žádné namítané pochybení. S ohledem na skutkové okolnosti případu se žalobkyně nemůže s úspěchem dovolávat Směrnice evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, a to pokud se jedná o odst. 23 preamlule a čl. 27 odst. 2 této směrnice.

Na tomto místě je nutno s ohledem na skutkové okolnosti daného případu poukázat na skutečnost, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004 ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, který je dostupný na www.nssoud.cz, judikoval, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců. Obdobně se Nejvyšší správní soud vyslovil i ve svém dalším rozsudku ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs187/2004, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž bylo rovněž konstatováno, že pokud účastník žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na složitost mechanismů, které jsou dány tímto zákonem. V daném případě soud přitom neshledal jediný

důvod, proč by se žalovaný měl odchýlit v rámci své rozhodovací činnosti od závěrů obsažených v obou právě citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na které žalovaný ostatně již sám poukázal v žalobou napadeném rozhodnutí. Z tohoto důvodu se soud ztotožnil se závěrem žalovaného o tom, že žalobkyně měla a stále má možnost získat v České republice legální pobyt na základě zákona o pobytu cizinců s tím, že v jejím případě by se jednalo buď o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie resp. nezaopatřeného přímého příbuzného ve vztupné linii nebo takového příbuzného manžela občana Evropské unie, nebo o trvalý pobyt.

Soud proto uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel především z vlastních výpovědí žalobkyně. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současné podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nepřijatelnost **odmítne**, jestliže svým významem podstatně nepřesáhne vlastní zájmy stěžovatele.

V Ústí nad Labem dne 27. dubna 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová

